

ישמעני פרעעה, בעוד שהדבר שלוי
היא בגלוות שלו, שהרי אין לי
דבר. הריינו קול דבר קרווע, שהיא
בגלוות, וכןן שטרף הקירוש ברוק
הויא עמו און אונן.

בא ראה, כל זמן שהדבר היה
בגלוות, הקול היטלק ממנו,
והדבר היה אטום בלי קול.
כשבא משה בא הקול, ומשה היה
קול בלי דבר, משומ ש היה
בגלוות, וכל זמן שהדבר היה
בגלוות, משה הילך בקול בלי
דבר, וכך הילך עד שקרבו להר
סיני ונתקנה תורה, ובאותו זמן
התהבר קול בדבר, ואז תדבר
דבר, וזה שפטותיך וידבר אליהם
את כל הדברים האלה. ואז משה
נמצא שלם בדבר ברואי, קול
ורדבר אחד בשלמות.

ועל כך משה החרעים, שהדבר
נגרע ממנו, פרט לאותו זמן
שדברה לרוגע עליון, בזמן שפטותיך
ומאו באתי אל פרעעה לדבר
בשםך, מיד - וידבר אליהם אל
משה. בא ראה שכ蒿 הוא,
שהתחילה דבר לדבר ומפסיק
אותו, משומ שעדרין לא הגיע זמן
שפטותיך וידבר אליהם וגוי. ופסק
והשלים הקול. זהו שפטותיך ויאמר
אליו אני ה'. משומ שהדבר היה
בגלוות ולא הגיע זמן לדבר. ובאו
ראה

משום כך משה לא היה שלם
בדבר בתחילת, ושבר וראה שהוא
קול, ובא בשביל דבר להוציא
אותה מן הגלוות. פיו שיצא מן
הגלוות והתחברו קול ודבר
כאחד בהר סיני, השפלים משה
ונרפה, ונמצא אז קול ודבר
כאחד בשלמות.

בא ראה, כל הימים שהיא משה
במצרים שרצה להוציא הדבר
מן הגלוות, לא דבר דבר שהוא
דבר. פיו שיצא מן הגלוות

ישמעני פרעעה, בעוד דמלחה דילוי אידי
בגלוותא דיליה, דהא לית לי מלחה. הא אנא
קהלא מלחה גרע, דאייה בגלוותא, ועל דא, שטף
קדשא בריך הויא לאחרון בהדריה.

תא חזי, כל זמנא דדבר הוה בגלוותא, קלא
אסטלך מגיה, ומלה הוה אטום בלי קול,
עד אתה משה, אתה קול. ומשה היה קול
בלא מלחה, בגין דהוה בגלוותא, וכל זמנא
דדבר הוה בגלוותא, משה איזיל קלא בלא
דבר, והכי איזיל עד דקריבו לטורא דסיני,
ואתהיבת אוריתא, ובההוא זמנא, אתהבר
קהלא בדבר, וכדין מלחה מליל, הדא הויא
דכתיב, (שמות כ) וידבר אלהים את כל הדברים
האלה. וכדין, משה אשתחכח שלים במלחה

בדקה יאות, קול ודבר בחדא בשלומו.
יעל דא משה אתרעים, דמלחה גרע מגיה, בר
ההוא זמנא דמלילת לאתרעמא עליוי,
בזמנא דכתיב, (שמות ו) ומאו באתי אל פרעעה
לדבר בשמה, מיד (שמות ו) וידבר אלהים אל
משה. תא חזי דהכי הוא דשרא מלחה למילא
ופסק לה, בגין דעת לא מטה זמנא דכתיב
VIDBER אלהים וגוי. ופסק ואשלים קלא, הדא
הוא דכתיב ויאמר אליו אני ה'. בגין דדבר
ההוא בגלוותא, ולא מטה זמנא למילא. (ותא חוו)
בגני בך, משה לא היה שלים מלחה
בקודמייתא, (זהci אתו) דאייהו קול, ואתי
בגין דבר, לאפקא ליה מן גלוותא. כיון דנקפ
מן גלוותא, ואתהברו קול ודבר בחדא בטירא
دسיני, אשתלים משה ויאתסי, ואשתכח כדין
קול ודבר בחדא בשלומו.

תא חזי, כל יומין דהוה משה במצרים, דבעא
לאפקא מלחה מן גלוותא, לא מליל מלחה,
דאייהו דבר. כיון דנקפ מן גלוותא, ואתהבר

והתEMBER קול בדבור, אותו דבר שהוא דבר הניג והוילך את ישראל, אבל לא דבר, עד שקריביו להר סיני ופמה בתורה, שפה ראי. ואם פאמר, כי אמר אלהים פן ינחם העם, לא כתוב כי דבר, אלא כי אמר, שהוא רצון הלב בחשאי, והרי בארכנו.

וירבר אלהים אל משה ויאמר אליו אני ה'. רבינו יהודה פמח, קמתי אני לפתח לדודי ודודי חמק עבר וגוי. קמתי אני לפתח לדודי - זה קול. בא ראה, בנטה ישראלי, בשהייה בגולות, קול מספלק מפנה, והדבר נשמט מקומה, כמו שנאמר נאלמתי מפנה, ומה מתעורר דבר, מה דומה. ואם מתעורר דבר, מה כתוב? ודודי חמק עבר, שהרי קול הספלק מפנה ונפסק הדבר, ועל זה וידבר אלהים אל משה. התחלתה לדבר, והפסקה ושתקה. אמר כך השלים הקול ואמר ויאמר אליו אני ה'.

ונארא אל אברם אל יצחק ואל יעקב. ביעקב תוספת וא"ו, שהוא בחירות האבות, כמו שנאמר אלהי אברם אללה יצחק ואלהי יעקב. אברם אלהי יצחק ואלהי יעקב. ביעקב תוספת וא"ו. אמר רבינו יוסף, אם כך, הרי כתוב אני ה' אלהי אברם אביך ואלהי יצחק.

הרי ביצחק תוספת וא"ו? אמר לו, יפה היה, משום שישעקב היה קים, והכליל את יעקב ביצחק, ושזה מות שחשכו עיניו והוא כמת, שהרי בעוד הדם קים בעולם הזה, לא נזכר עליו בשם המקדוש, ועל כן הכליל אותו ביצחק. עכשו שמית יעקב, בא דבר למקומו. זהו שפטות וארא אל אברם אל יצחק ואל יעקב, בתוספת ר'.

קול בדבר, ההוא מלחה דאייה דבר, אניהיג בדבר לוזן לישראל, אבל לא מליל, עד דקריביו לטוּרא דסני, ופתח באורייתא, דהכי ATHZI. וαι TIMA, (שמות י"ג) כי אמר אלהים פן ינחם העם, לא כתיב כי דבר, אלא כי אמר, דאייה רעותא דלא בחשאי, וזה אוקימנא. (דף צ' ע"א).

וידבר אלהים אל משה ויאמר אליו אני ה'. ר' יהודה פמח, (שיר השירים ח') קמתי אני לפתח לדודי ודודי חמק עבר וגוי. קמתי אני לפתח לדודי, דא קלא. פא חי, בנטה ישראל בדאי בגולותא, קלא אסתלק מינה, ומלה אשתקה מינה, כמה דעת אמר (תהלים ל"ט) נאלמתי מינה, ואיל אהער מלמא, מה בחייב, ודודי חמק עבר, דהא קלא אסתלק מינה, ונפסקא מלחה. (כמה דעת אמר) ועל דא וידבר אלהים אל משה, שריאת למילא, ופסק ושתיק. לבתר אשלים קלא ויאמר ואלהי אני ה'. וארא אל אברם אל יצחק ואל יעקב, ביעקב תוספת וא"ו, דאייהו שלימו דאבחן, כמה דעת אמר, אלהי אברם אלהי יצחק ואלהי יעקב, ביעקב תוספת וא"ו. אמר רבינו יוסף, אי ה' כי, לא כתיב (בראשית כ"ח) אני ה' אלהי אברם אביך ואלהי יצחק, הא ביצחק תוספת וא"ו.

אמר לייה, שפיר היה, בגין דיעקב היה קיים, ואכליל לייה ליעקב ביצחק, (היה מית) דאתחשכו עינוי, והיה במת, דהא ועוד דבר נשאינו קיים בהאי עלמא, לא אדר עלי שמא קדישא, ועל דא אכליל לייה ביצחק. השטא דמית יעקב, אתה מלחה באטריה. הדא הוא דכתיב וארא אל אברם אל יצחק ואל יעקב, בתוספת ר'.